
Přitažlivá síla stopu

Přitažlivá síla stopu

Stopování je pokládáno za nejrizikovější způsob cestování. Přesto jej, nejen kvůli finanční stránce, vyhledává nespočet mladých lidí. Někdo ho přirovnává k adrenalinovému sportu, na první pohled zrazující, přesto přitažlivá je skutečnost, že zdvižený palec na okraji silnice vám jen málokdy nabídne jistotu cílové stanice. V čem spočívá přitažlivá síla stopu a může skutečně vyvážit podstupovaná rizika? Při cestě k průlivu La Manche a zpět jsem některé věci pochopil.

Cesta do řidičovy duše

Stopování ve dvojici, respektive páru, je zřejmě nejvýhodnější variantou, jak nám vysvětlil i přisprostlý, obézní řidič německé cisterny: „Když vidím u silnice pár, většinou zastavím. Dvě holky bych ale nevzal, známého okradly, a vůbec, slušný holky samy na stop nepůjdou.“ Z Johana se nakonec vyklubal přerostlý dobrosrdečný kluk a kvůli nám dokonce počkal s povinným odpočinkem, byť riskoval nemalou pokutu. A to je možná jedno z velkých plus, které stop živí. Řada lidí vám nabídne nezištnou pomoc.

Vezme-li Vás řidič k sobě do auta, rozhodne se v podstatě vpustit vás do svého soukromí. Říká se, že při stopování v cizině člověk nejlépe pozná mentalitu lidí dané země – setká se totiž s různě starými zástupci různých sociálních vrstev. Znalost místního jazyka v rozhovoru, kde padnou i jiná témata než odkud jste nebo co studujete, je samozřejmě nespornou výhodou, ne-li podmínkou. S trochou štěstí vám s diletantstvím v cizích řečích pomůže drahá polovička, ani s „pouhou“ angličtinou se ale v Německu nebo Francii neztratíte. O Francouzích koluje mýtus, že nechtějí mluvit anglicky, mladí lidé jsou přitom v zásadě otevření, angličtinu se učí ve škole, starší Francouzi se zase velmi často musí angličtinu doučovat kvůli práci. Dostanou-li pak možnost těžce nabyté znalosti předvést, jsou tím jedině potěšeni.

Milí a malí řidiči

Po povinné představitelci půlhodince, kdy je od vás očekáváno vedle desetivětného curricula vitae i vyložení několika zážitků z cest, přichází chvíle, kdy může role tazatele plynule přejít na vás. Možná bude konzervativně vyhlížející padesátník v rodinném kombi skoupý na slovo, a možná jen temně zamručí, když zmíníte vaši rodnou zem. Stejně tak ale může mladý řidič kamionu s dlouhými vlasy kvůli vám změnit určenou trasu a při loučení do igelitové tašky starostlivě zabalit několik malých baget, sáček lízátek a kazetu oblíbených „Škorpiónů“, o nichž vás po cestě přesvědčil, že hned po Dvořákově Novosvětské představují druhý nejdůležitější mezník v dějinách hudby.

Pouček pro stopování jsou tucty, někdy je ovšem obtížné řídit se jimi bez výhrad. Mezi základní bezpečnostní pravidla stopu patří nezačínat s ním za soumraku. Představte si ale situaci, kdy vám po neúspěšné hodině a půl u krajnice v chýlícím se odpoledni nabídne malý milý Francouz v roztomilém miniautě odvoz do krásného historického města Metz, kde víte minimálně o třech pobočkách některé ze sítě levných hotelů. V tu chvíli se zapadající slunce stává podružnou skutečností.

Zásah shůry

Přestože letní nebe je už beznadějně schované v černém prázdnu bez hvězd, Francouzův altruismus nás nechává klidnými. Několik kilometrů před Metz začne obvolávat levné hotely. To, že ani v jednom nemají volný pokoj, nepovažuje za nejmenší problém. Zná totiž ještě dva na okraji malého města Thionville, ležícího opodál, kde nás také vysadí. S hotely v zádech mu s naivně hloupým úsměvem máváme a vydáváme se k recepci. Od rána plný stav, druhý hotel dokonce rezervován týden předem. Přestože je teplá letní noc, mnohakilová zátěž na zádech zdaleka nesvádí k noční prohlídce malého městečka, které se už, jak se zdá, krátce po desáté hodině večerní naplno odevzdalo spánku.

Ve chvílích nouze stopařovi někdy nezbyvá nic jiného, než doufat v nějaký zásah shůry. Někdy opravdu přijde a člověk například stihne poslední vlak do Metz jen kvůli jeho půlhodinovému zpoždění. Ochotná mladá spolucestující, kterou ve vlaku poznává, ho pak dovede až k jedné z místních studentských ubytoven. Ne vždy jsou ale okolnosti nakloněny,

ne vždy se objeví přátelská duše s dobrou radou. Se skutečností, že stejně jako měkké lůžko studentského hotýlku, se může nočním útočištěm stát třeba stan v závětrném rohu zlomené zdi polorozpadlého statku je ale nutno při stopování počítat. Často člověk do poslední chvíle neví, kde složí po setmění hlavu. O to větší pocit uspokojení pak ale přichází při zdárném sebezaopatření.

Osamělí poutníci

Žádný stopař by neměl zapomínat na skutečnost, že každý řidič beroucí ho do úrytu svého vozu, přijímá přinejmenším stejné riziko, jako on. Pravděpodobně se už nikdy v životě nesečkají, pár hodin v jednom autě ale někdy stačí k vytvoření přátelské atmosféry. Stopování je fenomén, těžko vyložit všechna jeho pozitiva. Kdybychom mluvili o jeho negativních stránkách, možná by text ještě zdaleka nekončil. Stop přesto mladé lidi, a nejen ty, zřejmě bude nadále přitahovat. Vždyť na kolik jsou například vzrušující pocity Kerouacova „Osamělého poutníka“ od zdvižené ruky se vztyčeným palcem vzdálené? Odpověď leží na tisících a tisících kilometrech silnic po celém světě.